

Vyfotili jsme celkem šest dlouhých zbraní a obrovskou krabici, kde měl různé náboje. V pondělí ráno jsem hned jela do právní kanceláře Richarda, kde jsem mu celou věc vysvětlila. Řekl mi, že nemůže v celé věci vůbec nic podniknout, pokud si ho nenajmu jako právníka a on nepožádá o rozvod našeho manželství na Floridě. Když mi řekl, že chce zálohu \$5 500, tak jsem se položila. Tyhle peníze jsem neměla. Jediné finance, které jsem měla, byly našetřené alimony na českém účtu, které jsem šetřila Toni na letenky do Čech. Musela jsem je použít a zaplatila jsem mu tuhle nechutnou částku. Richard mi řekl, ať jedu na policii nahlásit veškeré postrádané věci a měla jsem přijet zpět odpoledne, kdy měl mít připravené dokumenty k soudu. Vyzvedla jsem Toni ve škole hned po obědě a ona jela k šerifovi do kanceláře se mnou. Vzal si mě do kanceláře jeden ze šerifů, který mě jako první poslouchal a pak se podíval do jejich systému, aby se zorientoval ve všem, co se za celý víkend stalo. Zeptal se Toničky, jestli ona je to unesené dítě z České republiky a oba se tomu začali smát. Hannibal totiž stihl v kopii šerifům předat zprávy od Robina, které mu poslal v srpnu roku 2018. Šerifovi jsem řekla, že Hannibal mi brání v kontaktu se synem, který je navíc nemocný a on mu celý víkend nedal léky. Nevím, kde s ním je a jsem ta, která má obavy. On zvedl telefon a vytočil Hannibalovo číslo. Chtěl, abychom byly potichu a Hannibala dal na hlasitý odposlech. Ptal se ho, kde je a kde je Eda. On odpověděl, že nemá povinnost mu odpovídat a že vše už řeší se svojí advokátkou. Dále se ho zeptal, jestli dal Edovi léky a kdy s ním přijede domů. On odpověděl, že nepřijede, protože se v domě necítí bezpečně. Šerif mu na to řekl, že on ať zůstane do soudního slyšení, kde chce, ale jestli Edu do šesti do večera nepřiveze zpět domů, že on sám po něm ještě večer vyhlásí pátrání pro únos dítěte. Byla jsem mu vděčná. Také jsem musela vyplnit formulář o všem, co postrádám a s Toni jsme odjely domů. Díky jedné mamince z daycare jsem zjistila, že Hannibal odvezl Edu ráno do jesliček. Tuto informaci jsem zavolala mému advokátovi, který mi řekl, ať Hannibala nechám dělat tyhle chyby. Chtěla jsem pro Edu zajet, ale on mi řekl, ať to nedělám i přes to, že Eda byl stále bez léků. Odpoledne Richard elektronicky odeslal na soud moji žádost o rozvod a já čekala doma, jestli Hannibal přijede večer domů. On opravdu dorazil v šest večer. Eda měl vysokou horečku, byl unudlaný a nevrlý. Hannibal byl namachrovaný a nepříjemný. Na sedačce v obýváku jsem Edu svlékla a když jsem mu sundala plínku, tak už jsem se neudržela a na Hannibala jsem opravdu začala křičet. Toni vše natáčela na telefon. Eda měl úplně do krve opruzený zadek i s pindíkem. Křičela jsem na něj, co s ním pro boha dělal, že v takovém stavu ho v pátek z domu neodvezl. On mi v klidu odpověděl, že byl s Edou u doktora, a že mu doktorka řekla, že Eda je úplně zdravé dítě. Já mu odpověděla, že v tom případě by se paní doktorka měla vrátit zpět do školy. Eda měl vysokou horečku, špatně dýchal a na průduškách mu chrčelo. Hannibalovi jsem oznámila, že pokud to bude nutné, tak s Edou půjdu ráno znovu k lékaři. Od tohoto okamžiku jsem, kdykoliv byl Hannibal doma, zapínala svůj iPad a vše jsem natáčela. Přes noc se mi podařilo Edovi horečku srazit, ale ráno vstal a opět hořel. Volala jsem do ordinace naší dětské lékařky, té, u které byl v pondělí Hannibal, ale opět neměla čas. Ona sama mě poslala na urgentní péči, kam jsem také jela. Eda měl zase zánět středního ucha a chycené dýchací cesty. Dostal antibiotika. Lékařskou zprávu jsem vyfotila a poslala ve zprávě Hannibalovi. Hannibal se od té doby začal chovat tak, že si změnil pracovní dobu a vracel se denně domů v 5:30 odpoledne. Oznámil mi, že od té doby se bude on sám starat o Edu a ráno mi ho vždy předá až půjde do práce. Neměla jsem s tím problém, jen jsem mu připomněla, že Eda musí pravidelně jíst antibiotika. Ráno jsem slyšela bouchnout dveře a doma nebyl ani Hannibal a ani Eda. Okamžitě jsem mu volala, ale on nereagoval. Jela jsem tedy k němu do práce, ale tam nebyl. Zajela jsem na nákup a okolo poledne, když jsem se vracela z nákupu, tak jsem zajela k hotelu Perry a viděla tam zaparkované Hannibalovo auto. Přes Pavlíkovi kolegy z práce jsem si nechala zjistit to, že Eda tam s ním není. Napadlo mě tedy, že ten kretén ho odvezl do daycare. Nemýlila jsem se. Když mi majitelka otevřela dveře, na které jsem zaklepal, tak mi řekla, že ano, že Eda je u ní. Řekla jsem jí, že jsem Edu odhlásila a že má být doma, protože je nemocný a s tím, aby chodil zpět do daycare nesouhlasím a že si ho chci odvést domů. Ona mi řekla, že mi Edu nedá, protože jí Hannibal řekl, že jsem mentálně nemocná a on má dítě soudně přiděleného do péče. Začala jsem se smát a řekla jí, že bych ráda viděla minimálně kopii tohoto rozsudku. Řekla jsem jí, že Eda je nemocný, jestli pro něj má antibiotika a ona odpověděla, že ne. Řekla jsem jí, že pokud mi nepředá Edu, tak jdu okamžitě volat policii. Ona začala volat Hannibalovi ve španělském jazyce, který jí řekl, s pomocí nějakého jeho kolegy, který ovládal španělštinu, ať mi Edu dá. Když mi ho předala, tak Eda hořel. Zeptala jsem se jí, jestli si do prdele všimla toho, že má horečku a dala mu nějaké léky. Jen tupě čuměla. Jeli jsme domů a přes noc se Edův zdravotní stav zhoršil. Ráno měl šílenou horečku a nešla mu srazit. Edu jsem vezla znovu na urgentní péči a to bylo 5. prosince, kdy měl zánět středního ucha už na obou stranách. Změnili mu antibiotika. Cestou domů jsem se zastavila v ordinaci naší dětské lékařky, kde jsem s ní chtěla mluvit. Chtěla jsem od ní vysvětlit, jak je možné, že v pondělí Hannibalovi řekli, že Eda je absolutně zdravé dítě, když on mi ho předal jen hodinu poté, co u nich byl, v horečce a v tragickém stavu. Ona odpověděla, že Hannibal nebyl objednan a kontrolovala ho jen její asistentka. Vytiskla mi zdravotní zprávu, ve které bylo napsáno, že Eda má infekci průdušek. Hannibal mi opět lhal. Lhal o zdravotním stavu svého vlastního syna a nedal mu předepsané léky. Asistentka lékařky, které jsem vynadala, že Eda má opruzeniny do krve, načež jsem jí ukázala i fotky a proč si toho nevšimla a není to ve zprávě, mi odsekla se slovy, že to není její povinnost. Domů jsem jela opravdu nasraná.

6. prosince se toho u nás odehrálo opravdu hodně. Vše jsem se snažila nahrávat, ale nebylo možné zachytit úplně vše. Když Hannibal přijel domů z práce chvíli před šestou večer, tak Eda spal. Byl nemocný a bylo více než logické, že bude spát i v době, kdy obvykle nespí a každý normální člověk by to pochopil. Hannibal byl ale jiný a domáhal se toho, abych mu Edu okamžitě předala. Tento incident, kdy jsem Hannibalovi vysvětlovala, že Eda spí a ať ho nechá spát a já mu ho předám hned, jak se vzbudí, se ještě nahrál na záznam. Stáli jsme před Toničky ložnicí a já Hannibala prosila, ať je potichu. Hannibal úmyslně mluvil nahlas, až se mu Edu podařilo vzbudit. Eda začal plakat, a i přes můj nesouhlas Hannibal za mnou vlezl do pokoje Toničky. Když už jsem Edu držela v náruči, tak se mi ho Hannibal snažil vyrvat z rukou. Řekla jsem mu, ať nás nechá být, že dám Edovi jeho antibiotika a hned mu ho předám. Hannibal mě v tu chvíli velkou silou udeřil pěstí do mého pravého ramene. Bolestí jsem povolila pravou ruku a Eda mi málem vypadl z té levé, protože jsem ho v ní neudržela. Tuhle ruku jsem měla po bouračce z roku 2009 stále bolavou a sešroubovanou. Hannibal mi Edu z rukou vytrhl a odešel s ním do jeho ložnice, kde se zamknul. Edovi jsem připravila polévku a zabouchala na Hannibalovu ložnici, ať mi otevře, že nesu Edovi večeři.

On mi odseknul, že pro Edu jídlo má a neotevřel. V sedm večer jsem zabouchala znovu, jestli dal Edovi v šest antibiotika, protože já se poté, co mě v Toniččině pokoji praštil pěstí do ramene, na chvíli uklidila na terasu a neviděla jsem tedy do kuchyně, jestli tam s Edou byl nebo ne. To už otevřel a řekl, že právě pro ně jde. Opět jsem vše nahrávala. Jen jsem mu připomněla, že léky Edovi musí dávat včas a na čas určený lékařem. Bolelo mě rameno, ale i tak jsem se chystala do práce. Než jsem odešla, tak vylezl z ložnice a přišel do obýváku, kde Mára ležel na gauči. Předal mi do ruky papír, který podepsal před notářem a řekl mi, že Mára má už jen tři dny na to, aby se odstěhoval. Tento dokument totiž podepsal už 2. prosince, ale jako správný dobytek mi ho předal až na poslední chvíli. Mára mu nerozuměl, ale stačil vše natočit. Hannibalovi jsem řekla, že nemá právo nikoho vyhazovat, že jsme stále manželé a Mára je můj syn. A hlavně host, který mi přijel pomoc s Edou. On odpověděl, že jestli se neodstěhuje, tak na něj zavolá imigrační policii. Hannibal velice dobře věděl, že Markovi na konci prosince končí turistická víza a drží nás v hrsti. Takže mimo vyhrožování zbraněmi nám přibýlo ještě vyhrožování imigračním. Já jsem se ho snažila uklidnit a prosila ho, jestli bychom mohli v domě žít v klidu a bez hádek. On mi odpověděl, že nebudu šťastná, že udělá vše pro to, abych úplně ztratila Edu. Řekla jsem mu, že jsem nic neudělala a není důvod, abych o Edu přišla. Řekl mi: „To se uvidí.“ Také jsem po něm chtěla, aby dodržoval nějakou Edovu denní rutinu a on mi řekl, že nemůže, protože ji nezná, jelikož s ním nikdy nebyl doma, a to už byl Edovi téměř jeden rok. Odpověděla jsem mu, tak to je přesné. Vše jsem nahrávala a on se tomu jen smál. Ten zmrd mi úmyslně začal ničit rodinu. Odjela jsem do práce, kde jsem se domluvila s Kamilou, že do konce měsíce vezme Marka k sobě na gauč. Mára se odstěhoval a já to obřečela. Doma se ale nic nezměnilo. Kromě toho, že mi stále vyhrožoval, že získá plnou péči u Edy, jsem poslouchala urážky, že jsem kurva, že jsem si ho vzala jen kvůli zelené kartě, ale měl i kecy, když jsem mu na bar položila půlku na hypotéku a peníze za auto. Začal tvrdit, že nemám nárok na nic, a peníze jsem mu žádné nikdy nedávala.

7. prosince, když jsem se převlékala si mojí modřiny na rameni všimla Tonička, a vše vyfotila. Stále jsem to tak nějak zvládala, i když jsem se ho opravdu bála. Odstěhovat jsem se nemohla, protože jsem na to neměla peníze.

16. prosince jsem odpoledne vezla Toni na Big Pine, což byl ostrov asi půl hodiny od nás. Měla tam vánoční párty s roztleskávačkami a zůstala tam i spát. Okolo 17:30 mi přišla zpráva od Hannibala, kde jsem, že si máme střídat Edu. Napsala jsem mu, že doma budu za 30 minut. Odepsal mi, že pokud ne, tak zavolá policii. Když jsem dorazila domů, tak mi na chodbě opět dal pěstí do pravého ramene a opět tak silně, že jsem zavravorala a málem upadla. Nemohla jsem se bránit, protože jsem v rukou držela Edu, kterého mi hned násilím vyrval z rukou a zase se zamknul v ložnici. Z práce jsem musela odejít ještě před půlnocí, protože jsem nemohla hýbat rukou. Bolest jsem měla ráno ještě větší než v noci. Jela jsem tedy 17. prosince k doktorovi, který vše napsal do zprávy a dostala jsem silné léky na bolest a doporučil mi, abych nechodila do práce a ruku nechala v klidu. Rameno jsem neměla stále zahojené po ráně ze šestého prosince a bolest tedy byla veliká, protože mě uhodil do stejného místa i předchozí večer. Večer jsem doprovodila Toni na hlavní třídu na Key Westu, kde byl vánoční průvod a ona v něm reprezentovala tým roztleskávaček. V pondělí jsem ji odvezla na letiště a Toni odletěla do České republiky k Robinovi. Robin mi totiž po incidentu, kde mi Hannibal vyhrožoval zbraněmi, zavolal, a chtěl vědět, co se to do prdele u nás děje. Toni se mu svěřila i s tím, že má strach u Hannibala bydlet a my jsme se domluvily, že dokud se neodstěhují, tak ona zůstane v České republice s ním.

S třídním předstihem jsem Hannibala informovala o tom, že vánoční svátky strávím u Kamily doma a Edu mu předám v pátek 27. prosince. Nic nenamítal. On svým chováním rozerval celou moji rodinu na kousky a já jsem z toho byla opravdu smutná. Měly to být Edovy první Vánoce, a i přes to, že z nich samozřejmě nemohl mít ještě rozum, tak jsem je chtěla strávit alespoň s přáteli, u kterých byl Mára. Pája neměl problém ke Kamile přijet hned po práci. Doma jsem se mu snažila vyhýbat. Vždy, když přišel domů, tak jsem mu Edu předala, připravila se do práce a odešla z domu.

Jeden podvečer jsem se malovala v koupelně, která měla společnou stěnu s Hannibalovou ložnicí a slyšela hovor s jeho rodiči, který měl puštěný na hlasitý odposlech. Slyšela jsem, jak se ho jeho matka ptá: „And where is the fucking bitch?“ V překladu: „A kde je ta zasraná kurva?“ A on odpověděl, že asi ještě někde v domě, ale že pracuje na tom, abych z jeho domu už natrvalo brzy vypadla a že pomalu zničí mně i celou moji rodinu. Snažila jsem se to nahrát, ale záznam nebyl kvalitní natolik, abych ho mohla předat svému advokátovi. Také se mi jedno dopoledne, kdy si Hannibal asi zapomněl zamknout svoji ložnici, když odešel do práce, podařilo natočit, jak to v jeho pokoji vypadá. Smrad z alkoholu, prázdné láhve od chlastu, všude špinavé prádlo poházené včetně posraných plen od Edy. Instantní jídlo, kterým asi Edu krmil a tím myslím vše hnsné instantní jídlo. Jednoduchá forma stravy, kterou bylo možné koupit i na benzínce, protože on si nikdy nevzal z lednice jídlo, které jsem Edovi uvařila a dala do krabičky popsané jeho jménem. Došlo mi, že to je i důvod toho, proč Eda začal mít průjem.

Každý den jsem dostávala e-mail od americké pošty, jaké dopisy nebo balíčky mají ten den přijít do schránky. Tyto e-maily jsem sledovala každý den, protože jsem čekala, kdy mi konečně přijde kartička s Edovým americkým rodným číslem, které mi Hannibal ukradl i s ostatními dokumenty. Bylo pro mě velice těžké dostat znovu originál, protože poté, co mi Hannibal ukradl veškeré rodné Edovy listy, bylo na americké matrice složité prokázat, že Eda je můj syn. Neměla jsem žádný doklad a jediné, co mě zachránilo a matrika byla ochotná mi novou kartičku poslat, byl doklad o tom, že Eda je v Americe očkovaný. Pro celé absolvované očkování jsem musela jít do kanceláře, která tuto databázi eviduje. Matrika mi poté řekla, že musím čekat až měsíc, než mi kartička přijde domů poštou. Americký rodný list, tedy list o narození dítěte mimo USA, který mi vydala americká ambasáda v Praze, mi nebyl schopný nikdo říct, kde znovu získám. Kontaktovala jsem tedy americkou ambasádu v Praze, a ta mi poslala link, kam se mám obrátit. Vyplnila jsem spousty papírů a se šekem na \$45 jsem je odeslala na uvedenou adresu. V odkazu nebylo žádné telefonní číslo a ani kontakt na nikoho, u koho bych se mohla informovat o stavu mé žádosti.

Na internetu jsem našla pouze odkazy na různé jiné firmy a společnosti, které ztracený rodný list dítěte narozeného mimo území USA dokáží zařídit, ale vše stálo okolo \$250.

23. prosince, den, kdy jsem odpoledne chtěla jet ke Kamile domů, jsem tedy musela čekat na pošťáka, který k nám jezdil až okolo šesté večer, a to už býval Hannibal doma. Nemohla jsem riskovat, že by mi dopis opět sebral, tak jsem zavolala Márovi, aby se kolem třetí odpoledne nechal někým přivést na Big Coppitt a odvezl sebou Edu ke Kamile, aby náhodou nedošlo k nějakému konfliktu mezi mnou a Hannibalem. Márovi jsem naložila Edu do mého auta jen s jídlem a plínkami a byli jsme domluveni, že až dopis převezmu, tak pro mě přijede. Já jsem doma zatím zabalila oblečení na pár dní a jídlo, které jsem na Vánoce vezla ke Kamile včetně vánočního cukroví. Hannibal přijel po páté domů a hned si nalil plnou skleničku chlastu. Začal na mně řvát, kde je Eda a já mu řekla, že jsem mu už dávno psala, že s Edou budeme na Vánoce u Kamily. Nestihla jsem natáčet, protože on mě odchytil v Toniččině pokoji a strčil do mě tak, že jsem spadla na kolena. Utekla jsem do obývacího a vynesla ven připravené cestovní tašky, ve kterých bylo i jídlo. Vzala jsem i Edovu jídelní židličku a rozhodla se, že na pošťáka počkám venku. Věděla jsem moc dobře, že venku je kamerový systém a on si nic nedovolí. Když jsem nesla ven židličku a zavolala na Cherryнку, tak mi mezi nohama utekla Lucky. Zakřičela jsem na Hannibala, že mi Lucky utekla a on proti mně opět začal běžet se zatknutou pěstí. Utekla jsem po schodech dolů a stála u schránky. On vyběhl a začal honit Lucky. Když už ji měl na vodítku, tak šel nasraně proti mně a já se bála tak, že jsem jen zvedla telefon, jako že ho natáčím, ale nic jsem nenahrávala. Nestihla jsem zapnout nahrávání, asi ze strachu, což on nevěděl. Zastavil se přede mnou s úplně rudým obličejem a ve vzteku kopnul do cestovní tašky, která nešla zapnout, jak byla plná všeho možného. Edovo oblečení a hračky se rozléty po celé ulici do kaluží a bláta, které tam byly po dešti. On odešel domů se slovy, že mi udělá ze života peklo. A to už jsem se opravdu začala bát, protože takhle vzteklého jsem ho ještě nezažila. Posbírala jsem všechny ty věci od bláta, a mokré a špinavé jsem je dala zpět do tašky. Už jsem tam nechtěla zůstat a provokovat ho, tak jsem zavolala Márovi ať okamžitě přijede a šla jsem s plnými rukama tašek, psem na vodítku a židličkou po silnici směrem pryč od baráku. Naše příjezdová silnice byla naštěstí jednosměrná, takže jsem stále doufala, že pošťáka cestou potkám. Márovi cesta mohla trvat maximálně 25 minut z Key Westu a já zůstala stát na rohu silnice a čekala tam. Celá jsem se klepala strachy, protože kolem mě Hannibal dvakrát projel autem tam a zpět. Na chudáka Máru jsem do telefonu řvala, kde je, že se opravdu bojím. Mára, který si nezasloužil, abych na něj křičela, na mně zařval také, ať se uklidním, protože on si nemůže dovolit, aby ho zastavili policajti třeba za překročení rychlosti, protože, jak asi musím vědět, tak už byl pár dní v Americe ilegálně. Když jsem si uvědomila tento fakt, že má pravdu a Hannibal to ví také, tak jsem ze zoufalství začala brečet. Mára se totiž rozhodl zůstat v Americe ilegálně, protože dle jeho slov, nemohl nechat v Americe svoji matku a sourozence s takovým psychopatem, jakým Hannibal začal být. Když už konečně přijel Mára, byla jsem šťastná. Vše jsme dali do kufru a já i přes to, že jsem v autě normálně nekouřila, si zapálila. Mára mi říkal: „Mami vždyť ty se celá klepeš, co ti je?“ A já mu odvyprávěla vše, co se stalo. On řekl, že tohle musí skončit a měl pravdu. Seděli jsme v autě ještě asi 15 minut až konečně dorazil pošťák. Předal mi obálku a my vyrazili ke Kamile, která zatím hlídala Edu. U Kamily doma byl i její manžel Andrew a oba do mě hučeli, že s tím vším musíme něco udělat, ale já nevěděla co. Můj advokát nebral telefon a neodpovídal ani na e-maily, které jsem mu poslala. Na jeho telefonu v kanceláři byla pouze zpráva, že je během vánočních svátků mimo kancelář. Kamila, kterou jsem ke všemu potřebovala hlavně kvůli mojí špatné angličtině, šla ještě ten večer do práce a domluvily jsme se, že 24. prosince, kdy mají Američané stále pracovní den, půjdeme společně podat na Hannibala trestní oznámení. Já jsem téměř celou noc nezamhouřila oči. Bála jsem se, co bude dál. Vzala jsem si v posteli na klín můj počítač a začala hledat nějaké informace a kontakty na Hannibalovu bývalou přítelkyni Melindu. Jako ženská jsem měla ten pocit, že Hannibal mi o jejich vztahu lhal a chtěla jsem vědět, co od něj jako člověka můžu čekat. Trvalo mi to dlouho, než jsem našla holku jménem Melinda a její facebookový profil. Přes Hannibalovi přátele a jejich přátele, kde byli oba zveřejnění na společných fotkách, jsem ji konečně našla. Poslala jsem jí krátkou zprávu a čekala, jestli se mi ozve zpět. Bohužel se tak nestalo. Zprávu ode mně si nepřečetla. Ze stránek, které si můžete v Americe zaplatit a oni vám řeknou o všech téměř všechno, a to pouze za \$25, jsem zjistila, veškeré adresy, kde Hannibal v minulosti bydlel, že byl třikrát zadržen za překročení rychlosti, telefonní číslo a e-mail na Melindu včetně jejího zaměstnání. Na telefon nikdo nereagoval, e-mail se mi vracel jako zrušený a na univerzitě, na které měla učit, jsem žádné kontakty nedohledala. Byla jsem ve slepé uličce.

Po obědě 24. prosince jsme s Kamilou zavolaly na 911. Asistentka nás spojila s hlídkou šerifů, kteří nám řekli místo, kam máme přijet. Nebylo mi to příjemné, protože jsme měly přijet na parkoviště, které bylo jen kousek od hotelu Perry, kde pracoval Hannibal. Na mně bylo vidět, jak se bojím a jsem nervózní před šerify, tak jim vše ve zkratce řekla Kamila a omluvila mě, že nemluvím tak dobře anglicky, abych se vyjádřila správně a ona je tam hlavně proto, aby mi pomohla s překladem. Šerif si vzal můj americký řidičský průkaz a poslal nás do mého auta, abychom tam napsaly na protokol, který nám dal, vše, co se stalo. Jednoduše jsme napsaly incident se zbraněmi a první úder pěstí, kde jsme udělaly chybu v datumu. Místo 6. prosince jsme napsaly sedmého. Nevím, čím to byla chyba, jestli v tom, co jsem Kamile diktovala já anebo ona špatně přepsala datum z papíru, kde jsem vše psala, ale stalo se. Napsaly jsme tam úder pěstí, který jsem dostala do ramene a že mám i lékařskou dokumentaci ze dne 17. prosince a incident z předchozího dne. Šerif se mě zeptal, proč jsem vše nehlásila už dříve a já mu odpověděla, že nejsem Američanka a neznám svoje práva, což byla pravda. Řekla jsem mu, že my Češi, jsme vychovávaní jinak a typ takového domácího násilí se většinou řeší v klidu bez zásahu policie. Navíc zbraně v naší zemi nejsou běžností jako v Americe. Pak nás obě s Kamilou zarazil šerif, když nám řekl, že Hannibal na mně 21. prosince podal trestní oznámení za domácí násilí. „Cože?“, jsme se zeptaly. On řekl ano. Já se zeptala jak to, že o ničem takovém nevím a on nám řekl, že žádné stíhání nezačalo, protože bylo vidět, že můj manžel při svém tvrzení lhal. Pokusil se policii tvrdit, že ten den, 21. prosince, se snažil odejít z domu do prádelny a v plastovém koši si nesl prádlo na vyprání, přičemž já k němu pryč přistoupila a dala jsem mu pěstí do ramene.

Dokonce jim ukázal video, kde jsem k němu přistoupila a na videu bylo pouze vidět, jak jsem vysypala oblečení z prádelního koše na zem a s košem jsem odešla zpět do kuchyně, kde jsem si sedla za počítač. Žádná rána pěstí na videu nemohla být vidět, protože se to nestalo. Šerif mi doporučil, abych šla na soud, že je vidět, dle toho, kolikrát můj bývalý manžel za poslední měsíc volal na jejich linku, že se mě snaží za každou cenu zdiskreditovat a abych vše řešila přes soud. V autě jsem řekla Kamile, že bych s tím nejradši počkala na svého advokáta až bude zpět v kanceláři, ale u Kamily jsem dalších několik dní zůstat nemohla. Stačilo, že byl u ní Marek. Navíc jsem potřebovala chodit do práce a věci jsem měla doma u Hannibala, kam jsem se bála vrátit obzvlášť poté, co na mně podal trestní oznámení a dle vysvětlení šerifa hledal důvod, jak mě nechat zatknout.

Měli jsme opravdu krásný štědrý večer. Sešlo se nás tam asi dvanáct Čechů a většina z nich obdarovala hlavně Edu. Po desáté večer přijel i Pája, který nám říkal, že Hannibal byl v práci a atmosféra tam není dobrá, protože všem zaměstnancům vyprávěl, že jsem odvezla Edu pryč na Vánoce, on neví, kam a že nemůže nic dělat kvůli svátkům. Dokonce se i rozbřečel na baru před barmanem. No a mně 25. prosince odpoledne zazvonil telefon a tam skryté číslo. Vzala jsem to a na druhé straně byla policie Key West. Strážník se mě zeptal, kde jsem a já mu odpověděla, že u kamarádky na Key Westu. On mi řekl, ať neváhám a okamžitě jdu na soud, protože si před tím, než měl prověřit údajný únos dítěte nahlášený mým manželem, přečetl celý spis a pochopil záměr mého manžela. Řekla jsem mu, že můj právní zástupce není v kanceláři a nemohu ho sehnat. On mi řekl, že ráno bude soud otevřený už pouze dopoledne a ať tam jdu sama. Kamila se mnou jít nemohla a poprosila tedy svého manžela Andrewa, aby tam zajel se mnou. Andrew si vzal kopii mého trestního oznámení z 24. prosince a všechny stránky vyplnil podle toho. Já vše jen podepsala. Na soudě nám řekli, ať se zastavíme pro rozhodnutí soudce před jednou odpoledne, než zavřou. Opět jsem soud žádala o ochranu. Před jednou jsme byli zpět na soudě a moje žádost mi byla vrácena, protože dle recepční jsme k soudu nedodali žádné důkazy. Šla jsem domů zklamaná, protože abych soudu doložila evidenci, jsem potřebovala tiskárnu, ale vše bylo kvůli svátkům zavřené. Andrew naštěstí nějakou sehnal od kamaráda, dovezl ji domů a vše vytisknul.

V pátek 27. prosince ráno jsme si vše zopakovali a doložili fotografie všech Hannibalových zbraní, které jsme nafotili s Markem, mojí lékařskou zprávu ze 17. prosince, fotografie rozkopnutých věcí na ulici z 23. prosince. Fotografie mých modřin a kopii zprávy mého trestního oznámení. Vrátili jsme se na soud před jednou odpoledne a já dostala dočasnou ochranu soudu. Když mi to recepční tiskla, tak říkala, že takhle dlouhou ochranu od soudce už dlouho netiskla. Tuto ochranu vydal jiný soudce než soudkyně, která vydala ochranu soudu před Jackem a také nás rozvedla. Zeptala jsem se, co to znamená a ona řekla, že to je asi hodně závažné, když si soudce přes svátky dal takhle detailně záležet. Zeptala jsem se na další postup a ona mi vysvětlila, že vše je tam napsané, ale dokud šerifové nedoručí mému manželovi kopii rozsudku, tak ať se domů radši nevracím. Doma jsme vše detailně četli, ale Kamila stále nebyla doma, aby mi to přeložila. Hannibal si měl v ten den v pět večer přijet k bráně, kde Kamila bydlela pro Edu, ale dle rozsudku jsem ho ani já nesměla nijak kontaktovat. V dočasném rozsudku bylo napsáno, že Hannibal musí až do 2. ledna 2020, kdy jsme se oba měli dostavit k soudu, opustit svůj dům a nechat mi ho k dispozici. Nesměl kontaktovat mně, moje přátelé, děti a přiblížit se k nám, k autu, domů, ke škole a mému zaměstnání. Musel také odevzdat veškeré svoje zbraně. V pět večer jsem viděla Hannibala, jak stojí s autem u brány a troubí, volá mi a posílá mi zprávy. Bylo mi jasné, že mu šerifové ještě nic nedoručili. Pája mi říkal, že ho viděl před pátou odjíždět z práce, ale u nich v práci prý dle kolegů žádná policie přes den nebyla. Hannibal okolo půl šesté odjel a mně asi v devět večer volali šerifové, kde Hannibala mohou zastihnout, že prý už dvakrát byli u něj doma, ale nikdo neotevřel. Řekla jsem jim, že netuším, ale v práci také není, protože tam pracuje i můj syn, který ho odpoledne viděl odjíždět a tam už se nevrátil. Řekla jsem jim, že můj syn pracuje do deseti a pak hned pojedou k Hannibalovi domů, kde jako jediný stále spí a já jim dám vědět, jestli je doma. Souhlasili. Pája mi volal už když parkoval, že Hannibal má u baráku své auto a já zavolala šerifům, že je Hannibal doma. Pája si radši šel sednout na terasu a informoval mě, co se děje poté, co šerifové zabouchali na dveře a on jim otevřel. Dělal strašně překvapeného a všichni šli do jeho ložnice. Pája pak už jen viděl, jak šerifové odnášejí zbraně, které v kuchyni zapisovali a krabici s municí. Pak viděl Hannibala odcházet s cestovní taškou a slyšel, jak odjel od baráku pryč. Šerifové mi asi 30 minut potom volali, že mého manžela zastihli, dokumenty mu předali a dohlédli na to, aby odjel z domu pryč. Řekli mi, že se můžu vrátit domů a kdyby se cokoliv dělo, tak abych zavolala linku 911. Také mi doporučili, abych kontaktovala DCF, což byla kancelář, která chránila zájmy dětí a pro celou jejich zprávu jsem si měla zajet hned v pondělí do jejich kanceláře. Dopoledne druhý den jsem jela domů, kde mě hned čekalo několik překvapení. Hannibal odnesl z Toniččina pokoje router na Wifi a změnil heslo. Byla vypnutá klimatizace, která se dala ovládat přes digitální termostat, ale ten byl zaheslovaný a Hannibal si dal na jeho ložnici opravdový zámek, abych se tam nedostala. Do jeho ložnice jsem potřebovala jít, protože to byla jediná místnost, kam mohl z pokoje Toničky přenést všechno Edovo oblečení, hračky, jídlo, plínky i postýlku. Já neměla nic kromě věcí, které jsem měla u Kamily. Volala jsem tedy znova 911, kde jsem jim vše řekla, že Hannibal vše odnesl do své ložnice, i když v rozsudku bylo, že nesmí nic stěhovat a oni mi řekli, abych ty dveře od jeho ložnice vykopla, což jsem zase odmítla. Já. Heslo na termostat z Hannibala dostali i přes to, že jim tvrdil, že heslo znám. Řekla jsem jim, že termostat heslo nikdy neměl. Oni tušili, že Hannibal dělá naschvály a že o tom, že mu šerifové budou doručovat rozsudek ze soudu, pravděpodobně hned, jak byl vystaven, věděl, protože měl právního zástupce a ten se o rozsudku musel dozvědět okamžitě. Hannibal tím pádem měl čas doma vše připravit, zakódovat a schovat vše, co chtěl. Kamery, které v obýváku a v kuchyni nainstaloval vše sledovaly, protože byly rozsvícené červeně. Tak jsem je vytáhla ze zásuvek, ale i tak jsem měla strach, tak jsem zavolala Márovi, aby tam se mnou přes den byl a nechodil do práce. Večer už přijížděl Pája, který, což bylo pochopitelné, se necítil dobře v práci za přítomnosti Hannibala, který se mu ale musel vyhýbat jak fyzicky, tak slovně, jinak by porušil soudní příkaz.

Na Silvestra jsem už potřebovala jít do práce, protože jsem poslední peníze utratila, abych Edovi nakoupila alespoň nějaké oblečení, hračky a jídlo. Za prosinec jsem odpracovala pouze sedm dní. Kolegyně ode mně z práce, která měla o půl roku mladšího syna než já a pracovala pouze denní směny, mi nabídla, že mi Edu přes noc pohlídá a já jí ho v osm večer dovezla domů. Jen mě upozornila, že její syn je již tři dny nastydlý, ale to byl Eda také. Ještě, než jsem se vůbec začala připravovat do práce mi zavolala paní z DCF, takže sociálka. Řekla mi, že jede z nějakého ostrova nad námi směrem na Key West a chtěla přijet. Odmítnout jsem ji nemohla. Když přijela, tak jsem byla doma jen s Edou a Lucky, která nebyla vychovaná a po lidech stále skákala, tak jsem ji musela zavřít do Pájova pokoje. Paní ze sociálky chtěla vědět, co vše se stalo a musela jsem jí znovu vše vysvětlovat. Byla divná. Děkala si zápisky a já občas musela použít telefon na překlady, abych jí byla vůbec schopná vše vysvětlit.

O Hannibalovi jsem jí jen řekla, že se ho bojím a také že nemá žádné zkušenosti s dětmi, má špatné hygienické návyky a že mi neustále vrací Edu opruzeného a nedává mu domácí stravu, kterou denně připravuji. Eda po celou dobu seděl ve své židličce, byl hodný a jedl svačinu. Zajímalo ji, co to jí a já jí řekla, že domácí chléb s rybí pomazánkou. Tvářila se divně. Ptala se, kde je moje dcera a já jí řekla, že se bála s Hannibalem být ve stejném domě a po domluvě s jejím otcem odcestovala do České republiky a vrátí se až se odstěhujeme. Chtěla s ní mluvit. Vytočila jsem Toni přes Facebook a ona s mým telefonem odešla do její ložnice. Až poté, co paní ze sociálky odešla, jsem se od Toni dozvěděla, že jí vlastně jen zopakovala vše, co si pamatovala a opravdu se vše stalo včetně incidentu se zbraněmi.

Když jsem se po osmé večer dostala do práce, tak za mnou k mé smůle v deset večer přiběhl manažer, že mu moje kolegyně psala, ať se jí hned ozvu. Já jsem si z kabelky vyndala telefon a zjistila, že ho mám z neznámého důvodu v nouzovém režimu. Telefon jsem restartovala a přišla mi zpráva, že Eda má vysokou teplotu, takže jsem musela odejít z práce a jet pro chlapečka. Eda si opět sahal po uších, a tak jsem zavolala Pájovi, že musím s Edou na pohotovost, a on se mi nabídl, že akorát končí v práci a potkáme se před nemocnicí. Netušila jsem až do soudu 2. ledna, že náš rozhovor s Pájou slyšela jeho kolegyně, která byla Češka a Hannibalovi hned informaci, že Eda je nemocný, běžela říct. Eda v nemocnici dostal antibiotika na zánět středního ucha a jeli jsme domů.

Ani prvního ledna 2020 se mi neozval můj právní zástupce a nereagoval na telefony. Na soud 2. ledna jsem se tedy připravovala sama. Doufala jsem, že se tam můj advokát objeví. K mému překvapení na mně před soudem ale čekal jiný pán, který se mi představil jako právník, který pracuje na soudě a je něco jako ex offo. Předal mi do ruky papír a vysvětlil, že můj advokát Richard, který mě zastupoval, od mého zastupování odstoupil. Zeptala jsem se, jak je to možné a on mi řekl, že všichni advokáti mohou odstoupit bez podání důvodů, a to se stalo právě mně. Sám tomu nerozuměl a řekl mi, že je to prasárna. Já mu řekla, že jsem Richardovi zaplatila \$5 500. Na to mi řekl, že to si s ním musím vyřešit sama. On sám mě zastoupit nemohl, protože pracoval pouze jako ex offo a proces byl složitý. Slíbil mi, že mě doprovodí do soudní síně a pokusí se mi pomoci. Přišla jsem tam sama a Hannibal už stál před soudní síní se svojí advokátkou. Když jsme přišli dovnitř, tak já si sedla nalevo a oni napravo. Vešla soudkyně, ta, co mě rozvedla s Jackem, což mě zarazilo, protože soudní ochranu vydal a měl řešit jiný soudce. O tom, že tato soudkyně převzala tento proces, mě nikdo neinformoval. Soudkyně mě nechala postavit a zeptala se mě, na něco, čemu jsem nerozuměla. Řekla jsem jí, že její otázce nerozumím a ona se zeptala, jak jsem na tom s anglickým jazykem. Odpověděla jsem jí, že plynule nerozumím a špatně píšu a čtu. Ona zaúkolovala svoji asistentku, aby okamžitě sehnala tlumočnicka do mého jazyka. Nechala mě posadit a všichni jsme čekali asi půl hodiny. Vedle mě si přisedl ten ex offo právník a začal mi vysvětlovat, že tohle je moje právo mít tlumočnicka, protože je to kriminální soud.

Měla jsem právo i na právníka zadarmo, ale na to bylo pozdě a jak mi vysvětlil, na Key Westu je složité, kvůli času a nedostatku těchto právníků, vůbec nějakého ex-offo advokáta sehnat. Když se asistentka vrátila, tak řekla, že do češtiny nikoho nesehnala. V tom se postavila Hannibalova advokátka a řekla, aby mi tlumočila třeba nějaká moje kamarádka. Na to se postavil ten právník vedle mě, který se představil a soudkyni oznámil, že z neznámých důvodů mi dnes odstoupil můj právní zástupce z mého zastupování a on je tam jen aby mi trochu pomohl. Soudkyně nic nenamítala, ale všichni tam, kromě mě, věděli, že mě oficiálně zastupovat nemůže, a i kdyby to soudkyně dovolila, tak protistrana udělá vše pro to, aby jeho zastupování zpochybnila a využila toho, že nejsem právně zastoupená. Soudkyně řekla, že jí nezbyde nic jiného, než soud odročit na 6. ledna, protože se jim tlumočnicka do češtiny nepodařilo sehnat, v čemž se opět postavila Hannibalova advokátka s námitkou, že vše dělám naschvál, že anglicky mluvím a jen bráním jejímu klientovi, aby se vrátil do jeho domu a viděl se se svým synem, který mimochodem slaví svoje první narozeniny, které by chtěl se synem oslavit. Ten ex offo právník se mě zeptal, jestli mám problém s tím, aby Hannibal viděl svého syna a já řekla, že samozřejmě ne, ale že Eda je nemocný a muselo by to proběhnout u Hannibala doma. Takže soudkyni navrhnul, aby určila čas, kdy by Hannibal mohl přijet k sobě domů a oslavit s Edou narozeniny. Připomenul, že Eda je nemocný, což Hannibalova advokátka potvrdila. Soudkyně se zeptala Hannibala, jak se dozvěděl, že Eda je nemocný a on řekl, že z práce, protože tam pracuje i můj starší syn. Já jsem řekla, že když už Hannibal bude doma, aby odemknul svoji ložnici a vrátil mi postýlku, hračky a Edovo oblečení. Soudkyně se mě zeptala, jaký čas mi vyhovuje a kdo by měl být v domě, aby na Hannibala v jeho přítomnosti dohlédl, což se protistraně nelíbilo. Chtěli, aby byl Hannibal doma sám, což soudkyně zamítla, protože její soudní ochranu prodloužila do 6. ledna. Navrhla jsem Pájou, což se Hannibalovi nelíbilo, ale soudkyně ho zarazila se slovy, že on sám nemá právo navrhnout supervizora. Pájou jsem měla sehnat, ale nedovolala jsem se mu. Navrhla jsem tedy Kamilu, což měl opět Hannibal problém a snažil se ji jako supervizora zpochybnit. Kamila mi telefon zvedla, a i přes to, že se jí to vůbec nelíbilo, že by měla být v domě s Hannibalem sama, tak nakonec souhlasila. Soudkyně prodloužila soudní ochranu a do zápisu napsala, že supervizor bude Kamila a návštěva proběhne na Big Coppitt od jedné do pěti odpoledne. Hannibalovi řekla, ať mi vrátí všechny Edovy věci ze její ložnice. Chad, ex offo právník, mi dal na sebe mobil a řekl, ať se sním spojím druhý den. Vyzvedla jsem Kamilu doma a odvezla ji k sobě domů.

Vše jsem jí vysvětlila a nabaru jsem nechala papír, na kterém jsem napsala, že mu tam nechávám \$650 část hypotéky za polovinu měsíce, dala jsem mu tam jeho poštu a informaci, že Eda má v lednici zeleninovou polévku, ať mu ji ohřeje a pokud bude mít teplotu, aby mu ji srazil Nurofenem, který jsem mu na baru také nechala. Odvezla jsem se ke Kamile domů i s Markem, který dopoledne Edu hlídal a čekala jsem na zprávy od Kamily. Ta mi napsala chvíli po jedné hodině, že Hannibal už přijel a místo pozdravu držel v ruce jeho tablet, kterým ji natáčel. Ona si sedla do kuchyně ke stolu a jen koukala. Hannibal si vše natáčel, včetně zprávy na baru ode mně. Zkritizoval ovoce na baru, že není čerstvé a o polévce v lednici řekl, že takovou sračku svému synovi nedá. Pak vytočil svoje rodiče, se kterými prý byl na videohovoru téměř po celou dobu místo toho, aby se věnoval Edovi. Kamila si vedla přesné zápisky o tom, co se v domě dělo. Hannibal měl problém s Edovou teplotou a řekl svým rodičům, že Nurofen je v českém jazyce a nerozumí tomu. Nezeptal se Kamily, která česky hovořila, jak léky použít a ani si informace nenašel na internetu. Edu nechal v horečce. Měl také problém s tím, že Eda nechce usnout a místo toho, aby ho dal do postýlky, kde byl zvyklý sám usínat, tak ho držel na ruce a stále přítom hovořil se svými rodiči. Rodičům pomlouval úplně vše a když Edu položil do ohrádky v obýváku, tak si do ní stoupl v botách. Kamila také napsala, že byl na telefonu se šerifem a snažil se ho přesvědčit, že Edu musí vzít k doktorovi, protože má horečku a lékům, které jsem mu tam nechala, nerozumí, protože jsou v českém jazyce. Šerifové mu pravděpodobně řekli, že s Edou nesmí domov opustit, protože s ním zůstal doma. Nedokázal Edu uspat, a to už Kamila nevydržela a nabídla mu pomoc a on souhlasil. Nakonec napsala, že se k ní choval strašně a vůbec mu nedošlo, že ona je tam kvůli němu, aby on mohl vidět svého syna a že už nikdy nepřistoupí na to, aby byla supervizor v jiný den nebo při jiné příležitosti. Napsala, že Hannibal asi svého syna miluje, ale sám se o něj neumí postarat a ke všemu potřebuje asistenci jiných lidí. Před tím, než odjel, mi na baru dal prý pár kusů oblečení, a to bylo vše. Odjel okolo čtvrté odpoledne. Po jeho odjezdu dala okamžitě Kamila Edovi Nurofen a snažila se ho nakrmit. Eda snědl polovinu polévky a usnul. Mně trvalo asi 30 minut, než jsem přijela zpět domů. Měla jsem strach, abych se s Hannibalem někde na cestě nepotkala. Oblečení na baru, které mi tam Hannibal nechal, bylo oblečení, které bylo v pytli. Bylo vyřazené jako malé a chtěla jsem ho darovat do dětského domova. Takže další naschvál.

Hned druhý den jsem se snažila sehnat advokáta. Na Key Westu jich moc nebylo. Všude, kam jsem se dovolala, mi řekli, že u nich byl na konzultaci můj manžel a zastupovat mě tedy nemohou a do jedné kanceláře jsem se nedovolala vůbec. Byla jsem také v kanceláři Richarda, aby mi vrátil peníze. Jeho asistentka, které bylo asi 70 let a byla velice nepříjemná, mi jen řekla, že až budou připravené dokumenty a šek, tak se mi ozve. Ani si nenechala vysvětlit, že potřebuji peníze, abych si najmula nového advokáta a zavřela dveře. Zavolala jsem také Chadovi, který mi dal termín schůzky na 5. ledna a potkali jsme se v jedné z restaurací. Měla jsem přinést veškeré dokumenty, které jsem měla k dispozici. Když jsme se potkali, tak jsem mu řekla, že nemůžu sehnat advokáta. Vysvětlila jsem mu, že Hannibal byl na konzultaci ve všech kancelářích na Key Westu a on pochopil další Hannibalovu intriku. Hannibal dělal vše pro to, abych nenašla právníka. Obešel téměř všechny kanceláře na Key Westu, nechal si udělat konzultace zadarmo a tím pádem mi znemožnil zastupování. Jediná právní kancelář z Marathonu zastupovala právě jeho a advokáta z Miami jsem si nemohla dovolit zaplatit, protože jen cesta dolu na Key West by trvala minimálně tři hodiny a já bych musela platit i jejich čas strávený na cestě. Chad mi řekl, že mě nemůže zastupovat i když by to udělal velmi rád, a dokonce to i prý konzultoval se svým nadřízeným, ale protože pracoval jako ex offo advokát, tak by mě musela nejdříve schválit něco jako advokátní komora. Řekl mi, že se mě pokusí připravit a vysvětlit mi, jak to bude probíhat a co mám tvrdit. Prošel veškerou moji evidenci a najednou se zarazil. Koukal na fotografie všech Hannibalových zbraní a počítal je. Ptal se mě: „On vlastní šest zbraní?“ A já mu odpověděla že ne, že sedm. Ptal se mě, kde je ta sedmá? Já mu řekla, že to byla jediná pistole, kterou vždy měl v šuplíku u postele, ale v ten den, co Hannibal odvezl našeho syna z domu na konci listopadu a zavolal policii, tam už nebyla a musel ji mít asi se sebou. Chad začal fotografie kontrolovat se zápisem šerifů, kteří udělali přesný záznam zabavených zbraní a zjistil, že místo sedmi kusů, které měl dle rozsudku odevzdat jich Hannibal odevzdal jen pět. Také mi řekl, že jedna ze zbraní je lovecká a potřebuje na ni zbrojní průkaz, který Hannibal neměl. Bylo ilegální tuto zbraň držet. Nezapomněl podotknout, že je Hannibal opravdu magor, a to jen podle množství munice, kterou vlastní. Řekl mi, že to mám hrát hlavně na to, že Hannibal porušil soudní příkaz a neodevzdal všechny zbraně. Mám ukázat na zdravotní zprávu a ukázat modřiny, jaké mi Hannibal způsobil. Řekl mi, ať se sebou k soudu vezmu jako svědka Kamilu, aby dosvědčila Hannibalovo chování ze dne 2. ledna, kdy dělala supervizora a také Marka, aby dosvědčil, že Hannibal přede mně dal zbraň v listopadu 2019 a vyhrožoval mně i jemu. Veškerou evidenci, kterou jsem chtěla u soudu použít, jsem měla poslat e-mailem advokátce mého manžela. Poslala jsem jí tedy všechna videa, kde mě Hannibal nebo mým dětem vyhrožoval, zdravotní dokumentaci, fotografie zbraní, zprávu od šerifa, fotografie mých modřin a jiné. Já od ní dostala pouze dvě videa z kamerového systému, kde odcházím z domu dne 7. prosince, a to samé ze 16. prosince. Nic víc.

6. ledna 2020 jsme se potkali u soudu a já tam přišla s Kamilou a Markem, kteří chtěli svědčit. Soudkyně hned při začátku soudního slyšení řekla, že se jí stále nepodařilo sehnat tlumočnicka do češtiny. Došlo mi, že to není dobré. Soudkyně se mě zeptala, protože Hannibalova advokátka namítala, že vše úmyslně protahují a abych si vzala na tlumočení třeba tu Kamilu, jestli je Kamila ochotná tlumočit. Já jsem jen odpověděla, že to fakt netuším a ona ji nechala zavolat do soudní síně. Kamila byla po šílené opici a bylo na ni takovým způsobem zatlačeno, že nakonec s tlumočením souhlasila. Soudkyně řekla, že sice hovoří anglicky, ale ne na takové úrovni, aby mohla tlumočit u soudu, a hlavně že přišla svědčit. Soudkyně se jí zeptala, jestli byla svědkem nějakého útoku na mně, který se bude u dnešního soudu řešit a ona odpověděla, že ne, že by jen chtěla dosvědčit, jak se Hannibal choval, když byla supervizor. Ona řekla, že to může dosvědčit až u samotného rozvodu, nikoliv dnes. Soudní slyšení začalo. Musela jsem si jít sednout vedle soudkyně a Kamila stála po mé pravici a byla připravena mi pomoci, kdybych nerozuměla. Musela jsem zvednout pravou ruku a přísahat, že budu říkat pravdu a nic než pravdu. Kamila musela přísahat také, že bude překládat pravdu a nic než pravdu.

Nastoupila na mně Karen, Hannibalova advokátka. Předložila přede mně složku a zeptala se: „Podepsala jsi tento affidavit (čestné prohlášení)?“ A já se zeptala: „Podepsala jsem co?“ Kamila také nevěděla, co po mně Karen chce. Tak se zeptala: „Podepsala jsi tento dokument?“ Já si ho prošla a viděla před sebou žádost k soudu o ochranu, kterou se mnou sepisoval Hannibal proti Jackovi. Odpověděla jsem ano, to je můj dokument a podpis. Ona přešla k části, kde jsem popisovala skutek, kdy v Tennessee Jack u své sestry střílel do ohně a pak proti mně zbraň namířil a řekl, že mě zastřelí, pak jeho samotného, jestli ho někdy opustím a přečetla to soudkyni. Pak vzala dokumenty, kdy jsem žádala o ochranu soudem před Hannibalem a zeptala se mě, jestli jsem podepsala i tento dokument. Odpověděla jsem, že ano. Ona začala číst tu část, kde jsem napsala to samé o Hannibalovi. Já se při tom koukala na Hannibala, který seděl naproti mně a smál se mi. V tu chvíli mi došlo, že Hannibal mě na den díkůvzdání, kdy přede mně podobně jako Jack, přiložil zbraň se stejnými slovy, nechtěl vystrašit. Věděl, že jsem vystrašená byla, a proto také kolem celého domu nainstaloval kamerový systém. Pouze se důkladně připravil na budoucí soudy, kdy byl jeho jediný záměr, a to zkonfrontovat mě. A také jsem si myslela, že nemá dost vlastní inspirace, aby si našel vlastní slova a zopakoval pouze to, co už v minulosti někdo řekl. Jen se připravil na tento soud, aby mě zpochybnil, protože věděl, že nebudu v mé žádosti lhát. Věděl, že lež nesnáším a já jsem tušila, že to byla jeho připravená konspirace, jak se mě zbavit a vyhrát Edu. Karen se otočila na soudkyni a jen jí řekla: „No tady vidíte, že veškerá její tvrzení jsou jen lež a tyto dvě žádosti jsou si velice podobné.“ Já jsem se neuměla bránit, ani jsem nevěděla jak. Pak Karen ukázala video ze 7. prosince a já stále netušila, co tím videem chce říct. Až když skončilo video, tak k tomu řekla, že jsem toho dne odešla z domu odpoledne, a tudíž jsem nemohla být napadena svým manželem, protože on přijel domů až po mně. Já jsem se stále neuměla zorientovat, co chce říct, protože Hannibal mě praštil 6. prosince a ne sedmého. Pak přešla na video ze 16. prosince, kde jsem v pravé ruce nesla Edu domů. Začala soudkyni přesvědčovat, že jsem nemohla být fyzicky napadena, protože kdybych měla takovou bolest v rameni, jak tvrdím, tak bych v pravé ruce nemohla nést svého syna. Už jsem nedokázala říct ani slovo a bránit se, že kvůli sešroubované levé ruce, kde bych Edu vůbec neunesla jsem neměla jinou možnost než Edu nést v té pravé, protože Eda v té době ještě nechodil. Pak začal vypovídat Hannibal, který se tam hned rozbřečel. Začal tam říkat, jak skvělý táta je a že já jsem nedělala nic jiného, než ho citově a psychicky týrala. Že fungoval, jak nejlépe uměl a vychovával tři cizí děti. Že po příchodu z práce dělal všechny domácí práce včetně večeře. Já jen spala. Pak tvrdil, že by mi nikdy fyzicky neublížil, že pochází, na rozdíl ode mně, z kompletní rodiny a jeho rodiče jsou dodnes spolu. Řekl, že modřiny na těle mám stoprocentně z práce, protože jsem striptérka a lidé tam na mně na privátech sahají. Tvrdil, že jsem se z práce vracela neustále s modřinami. My jsme na sebe jen s Kamilou nevěřičně koukaly. Pak předložil papír, který jsem připnula na lednici a byl o hobitech. Je pravda, že jeden večer, než šly moje děti do práce, jsme se bavily o filmu Pán prstenů a děti mi nevěřily, že Hobité opravdu v minulosti žili. Našla jsem fakta na internetu a vytiskla jim to. Bylo tam napsáno, že hobité žili před 15 tisíci lety v Indonésii, měřili maximálně jeden metr a neměli téměř žádný mozek. Tak Hannibal si tento papír určený mým dětem, abych jim dokázala svoje tvrzení, vyfotil a ukázal u soudu jako důkaz, že ho ponižují kvůli jeho malé výšce, kvůli které trpěl celý život a od své manželky, kterou si vzal z opravdové lásky, to nečekal. Jenže to už jsme se já ani Kamila neudržely a začaly se smát. Karen na to, že se smějeme poukázala, a já soudkyni řekla, že tohle se vůbec netýkalo Hannibala, ale předání informací mým dětem, i když jsem věděla, že mi to nebude věřit. Pak si mě Karen nechala předvolat znovu a ukázala moji zdravotní zprávu ze dne 17. prosince a zeptala se mě, jestli je to moje zdravotní zpráva. Opět jsem odpověděla, že ano. Ona se mě zeptala, kde jsem v té době bydlela a já odpověděla, že na Big Coppitt v Hannibalově domě. Ona ukázala hlavičku této zprávy soudkyni a řekla, že tato zpráva ani není moje. Bohužel nějaká kráva na urgentním příjmu, kde jsem byla, nějakým omylem nechala adresu pacienta, který tam byl přede mnou a Karen se podařilo zpochybnit i moji zdravotní zprávu a soudkyni naznačila, že jsem ji zfalšovala. Vše, kromě adresy, tam ovšem sedělo. Pak byl předvolaný Marek jako svědek. Na Márovi bylo vidět, jak se bojí. Otázky jsem mu musela klást já sama, protože jsem neměla advokáta. Jen jsem mu řekla, ať česky popíše, co se stalo ten večer 28. listopadu 2019. Věděla jsem, že ho nesmím navádět, ale on věděl, na co se ptám. Mluvil pomalu a Kamila mu překládala. Vypověděl vše, co se ten daný večer odehrálo plynule a bez problémů. Pak na něj tvrdě nastoupila Karen. Začala ho konfrontovat. Byla na něj nepřijemná, až agresivní. Musela jsem to zastavit, protože jsem viděla, jak se Mára začíná schovávat v rukách jako autista, začal brečet a klepat se. Soudkyni jsem předložila Markovu zdravotní dokumentaci a poprosila ji, aby se Karen krotila, protože Marek je autista. Karen řekla: „Stejně končím. Myslím, že jsem jeho svědectví zpochybnila, protože on ani nevěděl, že ten den, o kterém tady mluvil, byl den díkůvzdání, což je náš nejdůležitější svátek v roce.“ Už mě nenechali vysvětlit ten fakt, že my jsme Češi, tento svátek neslavíme a byla to pro nás doma večeře jako každá jiná. Mára musel být ze soudní síně doprovobený Kamilou, protože na něm bylo vidět, že je na pokraji zhroucení a drží se z posledních sil. Pak jsem mohla klást otázky já Hannibalovi. Když jsem se ho zeptala na otázku, kolik vlastní zbraní, tak odpověděl, že jen pět. Tak jsem šla soudkyni předložit fotografie všech zbraní, které Hannibal vlastní. Moje tvrzení, že jich má sedm, na fotografiích jich je jen 6, protože jeho pistoli jsem neměla šanci nikdy vyfotit, Karen opět zpochybnila. Začala klást otázky svému klientovi a předložila před něj moje fotografie. On úplně s klidným obličejem odpověděl, že jsem zbraně zduplkovala. „Cože?“, řekla jsem. „Jak zduplkovala?“ To na mně soudkyně zařvala, ať jsem ticho. Nikdo v soudní síni se na fotografie nepodíval, a to ani šerifové, kteří byli v soudní síni přítomni, nebo sama soudkyně. Viděla jsem, jak je soudkyně jen odložila bez povšimnutí vedle sebe. Na fotografiích bylo vidět, že každá zbraň je úplně jiná a nemohly být tedy zduplikované. Už nemělo smysl ani předkládat zprávu od šerifa, kde byly zbraně detailně popsány, jaký typ zbraně, jméno a výrobní číslo. Pak jsem se Hannibala zeptala, kde a za jakých podmínek, jsme se seznámili. On odpověděl, že jsme se potkali ve stripovém podniku, kde i nadále pracuji. Díky jeho odpovědi jsem se ho zeptala, proč tedy u soudu a všech jeho dokumentech k soudu neustále připomíná, že jsem jen striptérka. A on odpověděl: „Vždyť také jsi.“ Já jsem se podívala na soudkyni a s pomocí Kamilina překladu jí řekla, že Hannibal se mě vůbec nestydí před soudem zpochybnovat jako matku a neustále všude a všem připomíná moje zaměstnání, ale že mě ve stripovém podniku poznal, požádal mě o ruku, vzal si mě za manželku a co je nejvíce smutné na všem, že mě v tom stripovém podniku, o kterém tady tvrdil, že si z něj domů nosím modřiny, nechal pracovat až do pátého měsíce těhotenství.

Hannibal řekl, že mě žádal hned několikrát, abych jako striptérka přestala pracovat, ale že jsem se nechtěla vzdát zaměstnání, kde pracuji pouze za hotovost, a to hlavně z důvodu, abych nemusela platit daně. To už jsem jen zakroutila hlavou, protože jsem věděla, že ten zkurvysyn má odpověď na vše a na vše odpovídá tak, aby mnou předložená tvrzení zpochybnil a otočil v jeho prospěch. Pak už se jen soudkyně zeptala, jestli chci předložit ještě nějaké důkazy a já se chystala pustit všechna videa, kde mi Hannibal vyhrožoval. V tom se opět postavila Karen a řekla: „Já všechna ta videa viděla a jsou to jen videa, jak ona natáčí sama sebe.“ Soudkyně odpověděla, no tak to opravdu vidět nemusím. Vynesla rozsudek a všechna obvinění proti Hannibalovi zrušila. Věděla jsem, že jsem se dostala do opravdového pekla, mám tu čest s největším narcistou, manipulátorem, egoistou, sociopatem a psychopatem a ta pravá bitva mě teprve bude čekat. Karen si soudní slyšení vedla tak, jak potřebovala k tomu, aby očistila svého klienta. Využila situace, že jsem neměla advokáta a ani to, že mi předem neposlala žádnou evidenci kromě videí, která u soudu bude předkládat. Odešla jsem jako zlomený člověk, kterému v uvozovkách ve spravedlivé Americe nebyla umožněna zákonná práva na spravedlivý soudní proces, a to hlavně právo na advokáta a tlumočnicka. V Evropě by nikdy soudní proces nezačal za takových podmínek. Jak všichni víme, tak každý má právo rozumět u soudu a má právo na tlumočnicka, aby, ať už navrhovatel nebo odpůrce, neměli možnost napadnout soud pro to, že soudnímu procesu nerozuměli. Ať už z právního pohledu, ale hlavně díky jazykové bariéře. Tak tohle je v Americe běžné, a to že soudkyně dovolí, abyste se hájili sami a vlastně ani nerozuměli, je u trestního soudu porušení vašich práv, ale nikdo to v Americe neřeší. Ze soudu jsem jela rovnou k Aleně domů, která Edu hlídala. Nikdo neřešil, že jsem soud prohrála a já všechny prosila, aby se mě neptali, protože jsem tomu stále nerozuměla. Na další den jsem si domluvila schůzku s Chadem, protože jsem celou tu komedii potřebovala pochopit. Po obědě jsem přijela domů a Hannibal, jak byl malý, byl najednou o pět metrů vyšší. Byl arogantní a namachrovaný. Řekl mi, že doufá, že na tu rakovinu chcípnu, a to byla pro mě poslední rána. Poprosila jsem ho, aby vydržel a choval se důstojně do 9. ledna, kdy se odstěhuji. Naštěstí mi přišel e-mail od jeho advokátky, že na Floridě je podle zákona automaticky střídaná péče 50/50 a jaký mám návrh. Odepsala jsem jí, že od následujícího dne si můžeme Edu střídat týden a týden. Za chvíli mi přišla odpověď, že souhlasí.

S Edou jsem ještě to samé odpoledne jela k lékaře, protože se mi nelíbilo, jak dýchá, a i přes to, že měl stále antibiotika, tak dostal jiná a tentokrát k uším ještě přibyla bronchitida. Hannibalovi jsem předala kopii zprávy. Ráno mi přinesl Edu, že musí do práce a abych se o něj postarala. I když jsem mu jeho život nechtěla ulehčovat a chtěla jsem, aby si vzal nemocenskou, protože začal jeho týden péče o Edu, tak kvůli Edovi jsem kývla a starala se, i když jsem nemusela. Měla jsem strach, že by Edu odvezl k někomu cizímu anebo hůře zpět do daycare. Balila jsem vše a připravovala se na stěhování do nového bytu, který komplet i se zálohami zaplatil Pája. Balila jsem pod třemi kamerami, které Hannibal opět v obýváku a kuchyni nainstaloval.

9. ledna, pro nás všechny den vysvobození, si Pája půjčil stěhovací auto a oba moji kluci ještě s jedním kamarádem si vzali na ráno volno v práci. Byli jsme šťastní, že se od Hannibala konečně odstěhujeme a začneme žít alespoň trochu v klidu. Hannibal přes kamery sledoval vše, co si odvážím a během asi hodiny mi přišel e-mail od jeho advokátky, že nesmím z domu odvážet nic, co jsme si pořídili v době manželství. Na e-mail jsem jí odpověděla, že k mému štěstí jsem zakoupila většinu nábytku před 12. dubnem 2018 a tudíž je vše, co z domu odvážím, mým majetkem. Napsala jsem jí, že je mi opravdu líto, že Hannibalovi v domě nic nezůstane a že u soudu prokážu, kdy jsem vše zakoupila, protože téměř vše bylo přes Amazon. Nastěhovali jsme se do malého bytu kousek od Key Westu. Byl to již jiný ostrov jménem Stock Island. Za dva pokoje a dvě koupelny jsme měli měsíčně platit \$3 100, plus vodu, elektřiku a internet. Měli jsme společný bazén pro všechny obyvatelé komplexu, ale vše bylo čisté a v pohodě. Vedle nás hned bydlela jedna moje kolegyně z práce se svým přítelem a měli jsme společnou terasu. Já jsem si s Toničkou a Edou vzala zadní pokoj, Pája měl pokoj sám pro sebe a Márovi jsme udělali spaní v obýváku. Bylo to malé, ale poskládali jsme se. Pájů jsem upozornila, aby si dával pozor v práci a nedal Hannibalovi příležitost, aby ho vyhodil. Ten samý večer jsem vyzvedla Toni na letišti Key West, kdy se konečně vrátila domů a mohla se také vrátit do školy. V Čechách, za pomoci Robina a babičky, složila další zkoušky ve škole z češtiny.

Jen pár dní na to přišel Pája domů s tím, že Hannibal bezdůvodně vyhodil jeho kamaráda, který nám 9. ledna pomohl se odstěhovat. Hannibal ho samozřejmě poznal přes kamery. Bylo mi to líto a věděla jsem, že je jen otázka času, kdy Hannibal vyhodí i Pájů. Řekla jsem Pájovi, aby si radši začal hledat sám novou práci, ale nechtělo se mu, protože se s manažerem Perry hotelu domluvil, že začne trénovat konečně na pozici číšníka, což byl jeho sen a cíl.

Do práce jsem nemohla chodit, protože jsem byla z Hannibala vystresovaná víc než před tím. Neustále mi psal zprávy, kde mi přikazoval, vyhrožoval, kontroloval mě a diktoval mi, co smím a co nesmím. Dokonce mi zakázal, že moje děti nesmí Edu hlídat, když budu v práci a já začala být vystíhovaná, že mě nechá kontrolovat svými známými, nebo to bude dělat on sám, protože věděl o každém mém kroku. Posílal mi fotografie mého auta zaparkovaného na různých místech. Takže jsme nainstalovali kameru na naši terasu, přes kterou jsme vcházeli do našeho bytu.

Můj kamarád a klient Joseph se mi ozval, proč nechodím do práce a já mu vše řekla. Pozval mně i Edu druhý den na oběd, kde jsem potkala i jeho manželku Katrin. Byli to fajn lidé. Joseph mi dal před svojí manželkou obálku a řekl mi, abych peníze použila na právníka. Je pravda, že mi Richard vrátil na šeku necelé \$2 000, ale tyto peníze padly během stěhování za potřebné věci. Joseph a jeho žena mě rozbřečeli. Začala jsem tedy hledat advokáta a na doporučení majitele polského obchodu na Key Westu jsem se domluvila na schůzce s advokátkou Maggie, která měla kancelář hned vedle Miami, a to ve městě Fort Lauderdale. Maggie byla Polka, jejíž rodiče emigrovali do USA, když byla ještě malá holka. Po konzultaci přes telefon jsme si domluvily osobní schůzku. Hannibal se svými nátlaky nepřestával a když jsem mu napsala, což byla moje povinnost, že když nemohou hlídat Edu moje děti, tak jsem si najmula chůvu, začal mě bombardovat zprávami. Chtěl vědět veškeré údaje o chůvě, vzdělání a zkušenosti s dětmi. Na vše jsem mu odpověděla a on mi odepsal, že s ní nesouhlasí.

Chtěl ji hnát před soud. Když jsem to Martě řekla, tak mi po chvíli odpověděla, ať se nezlobím, ale že se nenechá tahat svým manželem po soudech a nechat se prověřovat. Byla to sousedka, která byla ochotná hlídat mi Edu, a to zcela zdarma, protože věděla, v jaké jsem situaci. Ona sama měla doma dvě malé děti a nepracovala. Měla manžela, který s jejím hlídáním souhlasil a neměl také problém, že za svoje služby nebude Marta placená. On sám svoji rodinu zabezpečil dobře, ale po všech zprávách, které jsem dostávala od Hannibala usoudil, že za takových okolností mi nemohou pomoci. Chápala jsem to a já byla opět na začátku.

Trápily mě peníze, které jsem stále dlužila Hance, ale to vyřešil Pája. Řekl mi, že se s Hankou spojil a domluvili se, že jí můj dluh za dům v Čechách zaplatí. Ptala jsem se, proč to dělá a on mi odpověděl, že já se do Čech jen tak asi nevrátím a pro něj to budou dobře investované peníze do budoucnosti. Souhlasila jsem s tím a řekla mu, že až se dostanu do Čech, tak dům na něj přepíšu.

12. ledna jsem jela v doprovodu Máry do Fort Lauderdale za Maggie. Seděli jsme u ní v kanceláři asi dvě hodiny a já jí vyprávěla vše, co se stalo. Ona mi řekla, že nevěří tomu, že můj manžel je takový kretén. Že většinou jsou při rozvodech problematické manželky a ne muži. Byla jsem tím trochu zklamaná, protože mi naznačila, že mi nevěří a že jsem dramatická a nepřizpůsobila jsem se americkým zvykům. Řekla jsem jí, že je o rozvod požádáno i v České republice, a to dříve než v USA. Ona počítala dny, stejně tak jako advokátka v Čechách, a řekla mi, no tak to bude ještě zajímavé. Chtěla jsem, abychom nějak zvrátily rozsudek ze 6. ledna, kdy soudkyně zrušila moji ochranu soudu a že byla porušena všechna moje práva při soudním procesu. Maggie mi řekla, ať se na to vykašlu, protože by mě to stálo hodně peněz a výsledek nemůže zaručit, i když se mnou souhlasila. Pouze řekla, půjdeme tě rychle rozvést a uvidíme co bude dál. Dala jsem jí přečíst všechny zprávy od Hannibala a ona mi řekla, že on nemá právo mi přikazovat a diktovat a pokud doteď hlídaly moje děti, tak ať v tom pokračují a já ať chodím normálně do práce. Dále mi řekla, že Hannibal je typický člověk, který chce mít vše pod kontrolou a ať mu na jeho zprávy, kterými se mě pokouší zastrašovat, vůbec neodpovídám. Jednoduše ať je ignoruji a komunikuji s ním jen ve zprávách, které se týkají našeho syna. Zaplatila jsem jí \$3 500 zálohu, ona převzala oficiálně moje zastupování přes soud a já čekala na to, jak vše bude pokračovat dál.

Edu jsme si střídali dle předchozí dohody s Karen, a to týden já a týden Hannibal. On ovšem neměl Edu kam přes den umístit a bral si ho sebou do práce, kde se o něj střídal personál od kuchyně až po bar. Mně se to samozřejmě nelíbilo, protože já jsem byla doma k dispozici a on tahal ročního syna do nevhodného prostředí a zaměstnanci hotelu si ho předávali jako malé kotě. Co jsem pochopila z jeho zpráv, tak se snažil Edu umístit zpět do daycare, ale majitelka Edu odmítla. Co jsem si na internetu zjistila, tak k tomu, aby mohla přijmout dítě do daycare, potřebovala souhlas obou rodičů, což si uvědomovala, že ode mně nedostane. Hannibal všude začal prezentovat fakt, že jsem majitelce daycare vyhrožovala tím, že jí udám pro nevhodné podmínky u zřizovatele, což byla kancelář DCF a byla to jeho další zákeřná lež, kdy potřeboval v jeho podřízených a rodině vyvolat lítost, aby mu Edu hlídali i v jejich pracovní době. Utvrdila mě v mé správné dedukci i moje advokátka Maggie, která mi jeden večer volala a byla hodně našťvaná. Chtěla vědět, co je pravdy na tom, že jsem daycare udala na DCF, protože jí právě přišel e-mail od Karen. Řekla jsem jí, že je to další Hannibalova lež a že mi je líto, pokud se Hannibalovi podařilo přesvědčit Karen o tom, že jsem to udělala, že tomu věří i ona. Poprosila jsem ji, ať si vyžádá důkaz o tom, že jsem to udělala, protože by nějaká písemnost o tomto skutku musela na DCF existovat. Maggie mi řekla: „To je pravda, napíšu e-mail Karen, ať mi nejdřív pošlou důkaz o jejich obvinění“ a jak jsem věděla, tak už neodepsali. A protože se Hannibalovi nechtělo platit za žádnou drahou chuťvu na Key Westu a jeho nadřízenému se přestalo líbit, že od práce zdržuje svoje podřízené, tak přistoupil na můj návrh a Edu mi v době jeho týdne ráno v osm vozil a vyzvedával si ho v půl šesté večer. On byl i tak líný, že mě nutil, abych si pro Edu jezdila na benzínovou pumpu, kterou měl po cestě do práce. Já jsem se ho ovšem začala bát a chtěla jsem, aby naše předávání bylo na parkovišti před mým apartmánem, protože parkoviště patřilo šerifům a úplně všude byl kamerový systém. To i z důvodu, že tam byly nejen veškeré kanceláře prokurátorů, ale i zadržovací cely. I když jsem každé naše předávání sama nahrávala na telefon, tak jsem si byla více než jistá, že tam si na mně Hannibal nic nedovolí. Edu jsem tedy měla 24 hodin sedm dní v mém týdnu. Hannibal pouze dva celé dny a noci v jeho týdnu a já 5 celých dní v jeho týdnu bez nocí. Maggie mi řekla, abych nahrávala nejen předávání, ale také si vedla přesné dny a časy předávání.

16. ledna, když už jsme byli zabydlení a já měla Edu u sebe, jsem mu konečně uspořádala oslavu k jeho prvnímu roku života. Oslava byla u bazénu a ze slušnosti jsem pozvala i Hannibala, i když jsem věděla, že nepřijede. Byla to krásná oslava, protože přijely téměř všechny Češky i s dětmi, které na ostrově žily. Eda dostal spousty dárků, ať od přátel, tak svých sourozenců a samozřejmě i mně samotné. Eda ode mně dostal stříbrný náramek na ruku, kde jsem mu nechala vyryt jeho jméno a datum narození. Tento náramek mu Hannibal při jednom našem předávání strhnul, přetrhnul ho vejpůl i přes to, že náramek byl silný a hodil ho po mně se slovy: „Ať si tyhle sračky z Čech Eda nosí pouze, když bude se mnou v mojí době péče.“

Když jsem šla s Edou na kontrolu k dětské lékařce po dobrání všech antibiotik, tak se tam objevil i Hannibal, o čemž jsem ho předem informovala. Doktorka, která sama vycítila napětí mezi mnou a Hannibalem, sama od sebe řekla, že doporučuje, pokud Eda bude mít v nejbližší době opět zánět středního ucha, abychom s ním jeli k ušnímu specialistovi a navrhla to nejbližší pracoviště, které bylo v Miami.

Já si naivně myslela, že Hannibal bude v našem systému střídání si Edy pokračovat, ale 22., 23. a 24. ledna byl Eda zpět v daycare. Zjistila jsem to tak, že jsem se ptala Páji, jestli má Hannibal volno, protože mi přes den nedovezl Edu a on mi odpověděl, že určitě ne, protože ho 21. i 22. viděl po páté večer, když on do práce přijel, odjíždět domů. Edu ale prý sebou neměl. 23. ledna jsem vstala v sedm ráno a počkala schovaná v autě kousek od daycare. Po osmém ráno se objevil Hannibal a předal majitelce daycare Edu a odjel do práce.

Vše jsem natočila, a vyfotila i jeho auto zaparkované poté u hotelu. Nic jsem neřešila, jen jsem napsala Hannibalovi, že to vím, že Eda je zpět v daycare i přes můj písemný i výslovný nesouhlas a on mi odepsal, že majitelka daycare má přesné informace a pokud se budu pokoušet Edu vyzvednout, tak ona zavolá policii. Tuto zprávu jsem poslala Maggie a ona mi jen odepsala, že je to debil a budeme to řešit až u samotného rozvodu. Hannibal pravděpodobně majitelce daycare ukázal moji dohodu o střídavé péči s Karen, kde jsme se dohodli na týdnů a týdnů. Podle zákona Floridy záleží na rodiči, jak s tímto časem naloží a jakou péči pro své dítě zařídí. Hannibal mě tedy ignoroval a nedocházelo mu, že hazarduje se zdravím našeho syna. Na druhou stranu mě zarazilo, že on si dělá, co chce a co vyhovuje pouze jemu, ale cokoliv chci udělat já, tak s tím nesouhlasí a vyhrožuje mi soudy a policií. Pak přišel víkend a ani tehdy mi Edu nedovezl. I přesto, že byl v práci. Na moji otázku, kdo s Edou je, nebo kdo ho hlídá, mi odpověděl, že chůva a opět mi vyhrožoval policií, pokud se jen objevím okolo jeho baráku. Dělal vše pro to, abych měla s Edou co nejmenší kontakt.

V úterý 28. ledna, když mi ráno začal můj týden, tak mi napsal zprávu, že Eda měl přes víkend teplotu, ale už je v pořádku. Předal mi ho v osm ráno. Eda měl horečku 39 stupňů, měl modřiny na hlavě a byl opět nechutně opruzený na genitáliích. Měl neostříhané, opravdu dlouhé nehty, a uši špinavé tak, že byste v nich mohli z fleku pěstovat brambory. O jeho stavu jsem Hannibala ihned informovala a poslala jsem mu vyfocený teploměr i s naměřenou horečkou, špinavými uši a dlouhými nehty. Jeho odpověď byla, že mi Edu předal v pořádku a za vše mohu já. Snažila jsem se mu vysvětlit, že každá nemoc má svojí inkubační dobu a že pouze hazarduje se zdravím syna, protože ho odvezl opět do daycare. Napsala jsem mu, že pokud Edovi neklesne horečka, tak ho odvezu k doktorce. Eda dostal Nurofen, který mu pomohl a usnul. Po desáté se vzbudil i s pláčem a horečka byla zpět. Zavolala jsem naši dětské lékařce, a ona mi dala schůzku na čtvrtou odpoledne. Hannibala jsem musela informovat a on tam také přijel. Eda měl opět zánět středního ucha a opět dostal antibiotika. Když jsem u pokladny platila \$20 poplatek za návštěvu, i přes to, že Eda byl pojištěný, tak si stoupl Hannibal hned vedle mě s vítězoslavným výrazem v obličeji, natáčel mě a mobil držel přímo před mým obličejem. Provokoval. Poprosila jsem ho, aby mě přestal natáčet na veřejnosti a on odpověděl, že jsme u lékaře, a ne na veřejnosti. Tak jsem mu ukázala na dvě kamery, které v místnosti byly a znovu ho požádala, aby přestal. Smál se. Jeho telefon jsem od sebe odstrčila a on mě slovně napadnul, že jsem mu dala ránu pěstí. Jak jsem byla nasraná si neumíte ani představit, ale Hannibalovi jsem nic neřekla, i když jsem měla chuť mu v tu chvíli plivnout do obličeje. Ovládla jsem se. To už se ale zarazila i sestra, která mě obsluhovala a jen koukala. Hannibal odešel a ihned mi poslal zprávu, že video, kde jsem ho praštila pěstí do obličeje, posílá své advokátce. Já jsem se vrátila do ordinace a zprávu jsem ukázala sestře, která mě uklidnila, že mi dosvědčí, že jsem nic z toho, co Hannibal tvrdí, neudělala, a byl to on, kdo provokoval svým natáčením i přes moje výzvy, aby přestal. Slíbila mi, že radši zajistí kamerový záznam. Odcházela jsem a ona ještě řekla: „Můj bože, to je ale magor.“

Do práce jsem nechodila, protože Eda byl v době mého týdne opět nemocný. Hannibala jsem začala nutit k tomu, aby Edovi zařídil vyšetření u ušního specialisty v Miami tak, jak nám doporučila naše dětská lékařka. Nereagoval. Když jsem mu napsala podruhé, tak začal řešit Edovo zdravotní pojištění a tvrdil, že pojistka, kterou mu platí, možnou operaci nepokryje. Navrhla jsem mu, že Edu mohu odvést do České republiky, kde je pojištěn a žádné doplatky nehrozí. Odmítnul se slovy, že já už nikdy z USA s Edou neodletím. Tak jsem mu napsala, že v tom případě objedná Edu v Miami sama. Opět mi vyhrožoval, že nemám jeho souhlas a já mu napsala, že když on je kretén, tak ať je, ale nikdo nebude bezdůvodně hazardovat s dítětem, které jsem porodila. Připomněla jsem mu také, že v době jeho týdne, má mít Eda roční očkování a ať ho objedná sám. Další den jsem zavolala do Miami a objednala Edu na konzultaci, která byla 11. února v jednu odpoledne. Hannibalovi jsem to okamžitě napsala, a to s týdenním předstihem. Opět mi odepsal, že mě potáhne před soud a bude to řešit, protože já, dle jeho slov nespolečně jako rodič. Začal mi psát, že potřebuji doporučení dětské lékařky, což jsem dávno měla zjištěné, že nepotřebuji, ale pro klid na duši, jsem pro doporučení zajela. Také mi napsal, že vše si zaplatím, což jsem odmítla.

Posledního ledna se stalo přesně to, co jsem od Hannibala očekávala, že udělá. Ozvala se mi opět pracovnice ze sociálky z DCF a vnutila se na návštěvu. Chtěla zkontrolovat Edu, Toni a vidět, jak bydlíme. Přijela pozdě večer a viděla, že žijeme slušně a dětem nic nechybí. Ukázala jsem jí zprávy, kde mi Hannibal neustále psal, že jsem udala provozovatele daycare v její kanceláři a ona sama pochopila, že Hannibal není normální. Napsala mu přede mnou zprávu, ať nešíří takové lživé informace nebo to bude ona sama řešit jinak. V kopii to poslala mně a já poté Maggie. Stále u nás seděla, když se otevřely dveře a přišel úplně zničený Pája. Hannibal Páju nechal ten večer vyhodit z práce. I paní ze sociálky koukala, ale nekomentovala to. Bylo mi ho líto. Před ní jsem ale nic řešit nechtěla. Hannibalovi jsem jen napsala, že to je ubohost největšího kalibru, mstít se na mých dětech. Také jsem mu napsala, aby mě přestal sledovat a posílat jeho kamarády ke mně do práce, že to je i pod jeho úroveň. Ještě, než sociálka odešla, tak jsem se jí zeptala, kdy pro mě bude mít nějakou zprávu z jejího šetření a ona mi řekla, že ještě šetřit nepřestala. Osobně si ještě promluvila s Toni, která jí zopakovala vše, co se odehrálo 28. listopadu 2019 a také jí řekla, že se Hannibala stále bojí a nevěří mu. Když sociálka odešla, tak jsem se zeptala Páji, co se stalo. On mi řekl, že minulý večer, když už končil směnu, tak s manažerem ochutnával na baru různé druhy vín v rámci jeho zaškolení se na pozici číšníka. Degustaci a výklad vín prováděl pod dozorem barmana a svého manažera. Když dnes večer přijel na směnu a převléknul se, tak přišel do restaurace, kde k němu přišla manažerka směny a se slovy: „Ať okamžitě vypadne z restaurace, že se nesmí přiblížit na pozemky, ani k jejich okolí“ a z hotelu ho vyhodila. Pája se zeptal, jaký k tomu má důvod a ona mu odpověděla: „Vypadni ty jeden kreténe, pil si jako nezletilý alkohol v práci, a ještě s drzostí na baru, kde tě všichni viděli.“ Pája se nebránil a ani nechtěl zavolat druhého manažera, který by určitě vše vysvětlil a v klidu odešel. Spíše ho zranilo, jakým způsobem ho manažerka, která byla Hannibalova podřízená, vyhodila. Na hotelu Perry se Pájovi moc líbilo, našel si tam spoustu přátel a byl v kolektivu oblíbený, což jsem ovšem věděla od jeho kolegů, které jsem různě potkávala.

Páji jsem se zeptala, když tedy dle slov manažerky porušil zákon, jestli byl také propuštěn barman, který mu alkohol naléval a manažer, který na vše dohlížel, protože oba také porušili zákon, když vědomě nalili alkohol nezletilému. Řekl mi, že ne a ani to nechce řešit. Druhý den jsem to řešila s Maggie a ona mi dala za pravdu, že hotel porušil Páji práva a byl vyhozen neoprávněně. Chtěla podat žalobu, ale zastavila jsem ji, protože Pája nechtěl, aby přišli o práci i další lidé. Samozřejmě, protože Pája hovořil plynule třemi jazyky, tak hned během týdne dostal nabídku práce do Dantes, což byl vyhlášený bazén, kde se denně konaly různé párty. Součástí Dantes byla jedna z nejlepších steakových restaurací Prime, ale on musel začít opět od píky jako food runner. Abych vám vysvětlila systém v amerických restauracích, který byl pro mě dlouho nepochopitelný, potřebovala bych další kapitolu. Ale ve zkratce. U nás v Evropě jsme zvyklí, že máme barmana nebo výčepního, který připravuje číšníkovi pití. V některých podnicích si vše připravuje obsluha sama. Pak máme právě toho číšníka, který má pití zanést ke stolu, objedná jídlo a prázdné talíře sám odnese do kuchyně. V Americe, když přijdete do restaurace, tak vás ke stolu zavede hosteska, která vám založí příbory a dá vám jídelní lístky. Pak k vám přijde busser, který vám donese sklenici vody a případně pečivo. Poté se objeví číšník objednávací pití a jídlo. Pití vám většinou donese číšník. Jídlo už vám ovšem donese právě ten food runner a když dojdete, tak vše od stolu odnáší opět busser. Takže jednu funkci číšníka v Evropě dělají v Americe, když nebudu počítat hostesku, tři lidé. Na to, abyste se stali číšníkem, musíte nejdříve v restauraci pracovat poměrně dlouho jako food runner. Pak složit nějaké on-line zkoušky a poté vás nějaký čas zaučuje zkušený číšník. V Americe nikoho nezajímá, že jste třeba vystudoval hotelovou školu, jakou studoval Pája, znalosti máte i v oboru z praxe, a to minimálně ze školy. V USA je 99 % všech středních škol bez zaměření a nemá skoro žádnou hodnotu pro budoucího zaměstnavatele. Nemají střední školy, kde už vyleze třeba hotový automechanik, zdravotní sestra, kuchař nebo číšník. Velice zdoluhavě se mladí lidé, po ukončení střední školy, zaučují na vybranou profesi a ztrácí tím svůj čas, kdy už mohli být naučení a připravení z různých středních škol, kdyby jim to americký školní systém umožňoval. Pája se tedy chytil hodně rychle, ale stále ho mrzel hlavně omezený kontakt s jeho bývalými kolegy. Několik z nich, které jsem poté potkala, si na Hannibala stěžovalo a já jim neuměla vysvětlit, že člověk, který se zázrakem z kuchaře stal ředitelem hotelu, nikdy nebude umět jednat s lidmi. Neměl žádný manažerský kurz, školu, anebo minimálně praxi, kde by ho na tuhle profesi kdokoliv zaučil. Hannibal byl typ člověka, který si výhrůzkami a nátlakem uměl udělat u personálu pořádek, ale tímhle stylem nemohl počítat s tím, že by mu zůstal stejný personál delší dobu. Když už zaměstnanec, a to kolikrát bezdůvodně, nevyházeli on sám, tak mu odcházeli sami. Snažil se svoje nízké sebevědomí dohánět nadřazeností a občas až hrubým zacházením, a proto také nikdy neměl žádné přátele. Měl jich pár, ale spíše to nebyli přátelé, ale lidé, kteří se sebou nechali manipulovat a Hannibal je potřeboval k tomu, aby mu donášeli. To jsou lidé, se kterými jsem Hannibala vídávala já a je to moje osobní zkušenost. Manželka mého manažera Miguela, co pro Hannibala pracovala jako barmanka, mi řekla, že s větším hovadem nikdy ještě nepracovala.

11. února jsem já a Toni, kterou jsem sebou potřebovala, kdyby na dlouhé cestě Eda něco potřeboval, vyrazili k ušnímu specialistovi do Miami. Byla to moc pěkná nemocnice v Miami a k mému překvapení i personál byl ochotný a příjemný. Na řadu jsme šli na čas a Hannibal se neobjevil. Doktorovi jsem předala všechny zdravotní dokumentace, které on pečlivě pročítal. Ptal se mě na informace, kdy a z jakého důvodu začal Eda být nemocný. Řekla jsem mu, že i přesto, že se narodil velice předčasně, tak nikdy nebyl nemocný až do té doby, než začal navštěvovat daycare. Pak Edu vyšetřil a opravdu doporučil, aby mu byly voperovány nějaké trubičky, které by mohly ušním infekcím zabránit. Vysvětloval nám a když jsem nerozuměla, tak Toni překládala, že je to velice rychlá operace, je běžná a má veliké úspěchy. Souhlasila jsem, ale řekla jsem mu, že tohle nemohu rozhodnout sama a musím to konzultovat s manželem, se kterým máme střídavou péči. On mi navrhnul, ať si zarezervuji první možný termín operace, který z naší strany bude nezávazný a můžeme ho kdykoliv zrušit nebo změnit dle našich potřeb. Vzala jsem tedy nejbližší termín, který byl na začátku dubna. Do ruky jsem dostala jeho zprávu a spoustu papírů na vyplnění. Jeho zprávu jsem vyfotila, a i se vším, co mi lékař řekl, poslala Hannibalovi včetně toho, že termín je nezávazný a vysvětlila jsem mu, proč jsem ten termín zarezervovala, ale že ho můžeme kdykoliv změnit nebo zrušit. Hannibalovi se samozřejmě doporučení lékaře nelíbilo, protože v něm bylo napsáno i to, že nedoporučuje, aby dítě navštěvovalo daycare. Jeho odpověď mi přišla ve chvíli, kdy jsem dorazila do kanceláře Maggie, se kterou jsem měla domluvenou schůzku. Maggie mi řekla, ať mu napíšu, aby našel ještě jiného specialistu a že pojedeme na další konzultaci, protože více hlav víc ví. Od Hannibala mi přišla odpověď, která znepokojila hlavně Maggie. Napsal mi, jak je ve Fort Lauderdale a ať pozdravuji svoji advokátku. Maggie došlo, že jsem měla pravdu a Hannibal musel do mého auta zabudovat GPS, protože o naší schůzce nikdo nevěděl. Okamžitě jsem volala Stanleyemu a ten mi slíbil, že až se vrátím na Key West, tak to vyřeší. Těch možností, jak mohl Hannibal můj pohyb sledovat, bylo hodně. I když mě to mírně frustrovalo, že mě zoufalec jako Hannibal sleduje, tak jsem si to opět srovnala v hlavě. On nemohl sledovat nic jiného než moje jízdy do práce, domů, na nákupy, nebo do parku s Edou. Ale došlo mi, že to každodenní zastavování mého auta policií, která kontrolovala alkohol, kdykoliv jsem najela na dálnici a jela k Hannibalovi domů poté, co jsem požádala o rozvod a stále u něj bydlela, už nebyla jen náhoda. Naštěstí jsem v práci pila alkohol minimálně, a to jen do půlnoci. Musela jsem se tomu jen smát, čeho všeho je Hannibal schopen, aby mě zkompromitoval. V Americe vás při požití alkoholu a jízdy v autě totiž ihned zatknou a dostanete záznam do rejstříku trestů. K mému štěstí jsme v Red Garter neměly žádné komise za alkohol, a proto většina holek téměř žádný nepila, jelikož k tomu nebyl důvod. Většina holek se snažila dělat pouze tance, ze kterých jsme žily. Stanley ihned druhý den pečlivě prohledal moje auto. Na baterii nic nebylo a ani pod kapotou. Dokonce si pořídil přístroj, který dokáže GPS najít. Až pod zadní sedačkou našel čip, který nepotřeboval dobíjení, byl ve velikosti asi 3,5 centimetrů na 3,5 a jmenoval se Tile. Tento čip se jednoduše sledoval přes aplikaci v telefonu. Volala jsem to Maggie, ale všichni jsme věděli, že nemáme možnost tohle Hannibalovi dokázat, tak jsem si čip nechala a byl doma na polici. Hannibalovi muselo dojít, že jsme ho našli, protože já se podle čipu už nepohybovala.

Jen pár dnů po mém návratu domů mi Maggie přeposlala žádost, kterou poslala Karen k soudu a samozřejmě na popud Hannibala, který vše podepsal. V této žádosti se mě Hannibal snažil zbavit rodičovských práv, a to především v rozhodování o zdravotní péči Edy. Napsali tam, že jsem specialistu v Miami přesvědčila, aby svoji lékařskou zprávu napsal tak, jak napsal. Že jsem v Miami objela několik ušních specialistů, abych našla takového, který by mi mně vyhovující zdravotní zprávu napsal. Anebo, že lékaře obtěžuji a vyhrožuji jim. Že daycare je pro Edu velice důležitá, aby se socializoval a naučil se španělsky, což si otec přeje. Dále lhal v tom, že jsem změnila dětskou lékařku na Key Westu a původní jsem slovně napadala. Také, že jsem fyzicky napadla Hannibala u dětské lékařky v ordinaci a mám problém s americkými lékaři. Byly to tři stránky lží, urážek a nesmyslných konspirací bez jakéhokoliv důkazu. Maggie začalo docházet, s kým máme tu čest a rozhodla, že na jejich žádost k soudu nebudeme nijak reagovat.

Hannibal mi posléze poslal zprávu, že našel dalšího ušního specialistu, a to opět v Miami. Nevadilo mi tam jet znovu, ba naopak. Já jsem doufala, že se ukáže nějaká jiná možnost než podstupovat operaci. Já jsem samozřejmě měla v ruce veškerou Edovu zdravotní dokumentaci. Jak od jeho dětské lékařky, tak specialisty z Miami, zprávu Hannibalovi, kde jsem mu ihned po konzultaci v Miami psala, aby on sám našel dalšího specialistu kvůli možnosti jiného názoru a také zprávy, kde jsem Hannibala žádala již v lednu, aby to byl on sám, kdo Edu k ušnímu specialistovi objedná. Tohle jejich motion mi přišlo hodně trapné a neměli jediný důkaz o jejich tvrzení, protože vše byla lež. Tohle jejich takzvané motion vám sem do této knihy vložím, abyste viděli, že vám tvrdím pravdu. Proto si jejich motion přečtete sami.